

man lader Eksprestoget, som nu stopper i Aalborg, løbe op til Frederikshavn. Man har et Posttog fra Frederikshavn helt igennem til København, men derimod ikke noget Eksprestog Syd fra længere end til Aalborg. Jeg synes, at denne Forbedring ikke er uoverkommelig. Naar den højtærede Minister sagde, at Tyskerne kræve 1ste Klasses Tog, kan dermed kun menes, at der maa være Eksprestog helt igennem til Frederikshavn med Sovevogne. Toggangen er vistnok saaledes, at Tyskerne finde sig tilfredse dermed. Jeg tror imidlertid, at det ikke blot er Tyskerne, der kræve det, men ogsaa Nordmændene, for ikke at tale om, at vi Jyder ogsaa selv kræve det.

Derfor tror jeg, at det meget godt kan forsvares at bringe det Offer, der behøves for at faa de gode Tog, vi allerede nu have, en lille Smule forbedrede og til lige at faa Frederikshavn—Gøteborg Routen bestridt med gode tidssvarende Skibe. Den højtærede Minister indrømmede selv, at det var et meget daarligt Skib, vi havde, og naar det er Tilfældet, er der jo ikke nogen Opmuntring for de rejsende til at tage med denne Route. Naar vi derimod faa gode tidssvarende Skibe, vil der blive betydelig mere Lyst til at rejse denne Vej. Det kan jo ikke nægtes, at for de rejsende, der fra Vesteuropa — for ikke at tale om rejsende fra selve Jylland — skulle til Norge og Vestsverige, er denne Vej langt kortere og nemmere end Vejen over København. Det vilde dog være lidt urimeligt for Jyderne, navnlig for Nordjyderne, om de, for at komme til Gøteborg, skulde lægge Vejen om ad København. Jeg synes derfor, det er et billigt Krav fra Jydernes Side, at de blive betjente paa tidssvarende Maade, lige saavel som man bliver det her. Denne Forbindelse er den eneste, vi have med det nordlige Udland, saa jeg tror ikke, det er urimeligt, at dette Krav stilles fra de jydsk Handelsforeninger med Tilslutning fra alle Organisationer i Jylland, ogsaa Landbruget, Fiskeriet osv. Jeg vil derfor meget anbefale Ministeren, at han tager sig alvorligt af denne Sag, saa at vi endelig en Gang kunne faa opfyldt dette Krav, som har staaet paa Dagsordenen i saa mange Aar, uden at man har kunnet faa sit Ønske opfyldt.

Christian Rasmussen: Det er den af mine Partifæller under Nr. 19 paa Udvalgets Liste gjorde Indstilling, der giver mig Anledning til at tage Ordet. Indstillingen

vedrører et Andragende, der er indsendt fra Hovedbestyrelsen for „Dansk Jernbaneforbund“ og gaar ud paa, at der gives visse af Jernbaneetatens Lønningsklasser et Huslejetillæg i Lighed med, hvad de havde under den gamle Lov. Det gør mig ondt, at den højtærede Minister temmelig afgjort erklærede, at denne Sag vilde han ikke kunne gaa med til at fremme.

Forholdet er dog det, at den ny Lønningslov blev en Skuffelse for en stor Del af Jernbanens Funktionærer og da særlig for de lavere Lønningsklasser, idet man vel paa Lønningsloven forhøjede disse Klassers Lønninger, men samtidigt har man jo inddraget forskellige Tillæg, de havde, saaledes ogsaa Huslejetillæget, og indskrænket deres Tillæg for Nat- og Overarbejde o. s. v. Paa forskellige Maader har man beklippet deres Indtægt, saa at Lønningsforbedringen er bleven rent illusorisk, og der er endogsaa — erklærer man mig — Tilfælde, hvor Aarsindtægten for saadanne Funktionærer er mindre, end den var, før den ny Lønningslov kom. Disse Funktionærer have derfor efter min Opfattelse al Grund til at vente Hensyn tagen fra Ministeriets og Rigsdagens Side og til at vente, at man vil imødekomme dette Andragende, og det saa meget mere, som det erede Medlem for Langeland (Guldbrandsen), der i sin Tid var Ordfører for Lønningsloven, og den forrige Trafikminister dog, da Sagen ved senere Lejligheder har været fremme, lod skimte igennem, at de ikke vilde være uvillige til at imødekomme et Andragende af den Art som det, der her foreligger. Man har blot sagt, at man maatte have Ro i nogle Aar, man maatte se Tiden an et Par Aar, saa vilde man maaske nok komme til at gøre noget i den her antydede Retning. Det kom temmelig utilsløret frem fra det erede Medlem for Langeland baade i Forfjor og i Fjor, og paa samme Maade stillede den daværende Minister for offentlige Arbejder sig. Man har altsaa fra disse Sider erkendt, at der her ved Lønningsloven for Jernbaneetaten var gjort noget galt, idet man i alle Tilfælde havde skaaret Huslejetillæget bort.

Jeg skal villig indrømme, at saaledes som Huslejetillæget blev praktiseret under den gamle Lønningslov, var det ved at blive en Uting, idet det blev givet i Flæng uden Hensyn til, om der paa de paagældende Steder var dyrt eller ikke dyrt at leve. Men Jernbanefunktionærerne kunne vedblivende ikke forstaa, at de med Undtagelse af Funktionærerne i København og